

ס פ ר

אלהל יצחק

חדושים על התורה

והוא מה שזיכני השי"ת לחדש בפרד"ס תוה"ק ומאמרי
 רז"ל והוצאתי לאורה ליקבה"ו לעשות נח"ר לפניו
 דוקא מבלי שום פניה. יה"ר שיהא מקובל
 ברצון לפניו ית"ש ויקויים בי מקרא
 שכתוב לא ימושו מפ"ך ומפי
 זרעך וגו' אכ"ר.

כלע"י יצחק ב"ר אהרן חסון ק"ט

נ ד פ ס

פעיה"ק **ירושלם** תוכב"א

שנת ויזרע יצחק בארץ (תרצ"ט לס"ק)

בדפוס יהודה צמ"ס, „איתאח", מחנה יהודה, ירושלים.

דברים

מנחם משיב נפשי שלא יש מי שיוכיח אותי וישיב נפשי למוטב וכו' שגרס חורבן ציכמ"ק על שלא היו מוכיחים זא"ז וע"כ אני צוכיב ע"ז עוני עוני יורדה מים.

ראשימם צראשיכס, איתא צמדיר ח"ל ואשמס כחיב אמר ריב"ל אמ"ל משה אס אי אחס נשמטים להם אשמס חלוי צראשיכס למכ"ד לנחש כזכ שאתמר בזנז לראש עד מחי אתה מתכלך תחילה אני אלך תחילה, אמ"ל לך, כלך ומלא גומא של מים והשליכו לחוכה מלא אש והשליכו לחוכו מלא קולין והשליכו לחוכו מי גרם לו על שהלך בראש אחר בזנז, כך כשקטנים נשמטים לגדולים הם גחרים לפני המקום וכוא עושה וצטעה שהגדולים כולכים אחר הקטנים הם יופלים לאחר פניהם עכ"ל. ופי' הרב צינה לעתים ז"ל צדוש מ"ז וחז"ד הוא מה שדימה לנחש אשר מכיחו מוטבע כ"כ צמלאכת ההקחה והפתוי מימי עולם יאמרו על לך ההגומה כמ"ש על הערבים שכשאינם מולאים לנגוב מאחרים יגנבו משל עומם מהרגלם צגינות, כן הנחש ל"מ ישחול לרמות את זולתו להפילו ארצה אלא אפילו את עצמו יקית וידוח מקלחו לקלחו כי ירצה בזנז לפתות את בראש לילך אחריו למען יהדיו יקופו ויפילו ואין מקים להם, כן הוא כשקטנים רולים להשתרר על הגדולים לעשות כרונם וכ"י כולם יאבדו הקטנים עם הגדולים שימלאו גומא של מים וכ"י והם ג' רעות ואבות נזיקין כנמשכים מהרלון הכמוני, האי ציטול מ"ע כי לא יתנועעו ולא יתעוררו לקיים כמלוח ולעשותן אלא ישתעבדו אל העולה ואל הבהרשלות ויהיו כמים קרים מצלי שום ההקוממות לעבודה צוראס כאלו הם סגרים

אלה בדברים וגו' ככ"ג חיד"א ז"ל צק' חומ"א פי משס כמפי אליב ר"ח אצק לשון כרע שאמרו ח"ל שכל נכשלים צו כמ"ש רוב צנזל ומיעוט צפריות וכל צאצק לה"ר ח"א אשר דבר משה אל כל ישראל דיקא שכוכיח איתם על עון זה שכל נכשלים צו, ומדוריה פי' בדברים אשר דבר משה ביינו ד"ח שהזכיר אותם על עסק בחיבה ע"צ, ועפ"י דר"ח אפטר לכמתיק כענין עפ"י מ"ש רז"ל מה תקנתם של יתפרי לה"ר יפקרו צחורה שנאמר מרפא לשון עץ חיים ואפי' למ"ד צש"ס קיפר אין לו תקנה שכבר כרתו דו"בפי' ביינו לה"ר גמור אצל אצק לה"ר בכל מידים שיתוקן צעסק כחורה ח"פ דא"כ לא שצקת חי ציון שכל נכשלים צו, וח"ש אלה ביינו אצק לה"ר כהקנה שלו בדברים אשר דבר משה שס ד"ח על ידם יתוקן וכו' אל כל ישראל כ"י הז"ל. **ועפ"י** אפ"ל כינת הפסיק על אלה אני צוכיב וגו' כי רחק ממני מנחם משיב נפשי, וכיא דהנה אמרו ח"ל טעס לחורבן ציכמ"ק על שלא היו מוכיחים זא"ז שנאמר היו שריה גאילים מה איל וכו' וצפרטות צעון אצק לה"ר כיון שכל נכשלים צו כנז"ל א"כ לא היו יכולים להוכיח זא"ז שאס חומר לו טול קיסם יאמר לו טול קורה וכחיב התקוששו וקישו קשט עלמך ואח"כ קשוט אחרים וכו' חומר העון כזה שרחוקה תקנתו יותר מכל הפצירות דצלמא שאר עצירות שאין ככל נכשלים צבם מי שלא חטא יוכיח החוטא וע"ז חחר צתשובה ויתוקן לא כן צאצק לה"ר שכל נכשלים צו ואין לו מוכיח כנז"ל קשה מאד הקנתו ח"ש כנציא ע"כ על אלה ביינו אצק לה"ר אני צוכיב וגו' ונ"ט לזה כי רחק ממני

משלי אלא ביד הקציה ויברך אחכס כאשר דבר
לכם ודוק.

ואקח את ראשי שבטיכם אנשים חכמים
וידועים וגוי אמרו רז"ל הבי"ד
רש"י ז"ל אבל נבונים לא מלאחי זו אחת מז' מדות
שאמר שאמר יתרו למשה ולא מלא אלא שלשה
אנשים לדיקים חכמים וידועים עכ"ל, ולבאריה
קשה איך אפשר שכל ס"ד ישראל לא מלא יראי
אלדים אנשי אמת שוגאי בלע שאלו הם המדיה
שאמר יתרו למשה ובפרט אותי דור דעה בקבלו
בחורב ודבר כשי"ת עמכם פנים בפנים, ואפשר
לע"ד עפ"י מ"ש במדרש ע"פ ואשימם צראשיכם
ואשמם כחיב לימד שאשמותיכם של ישראל תלויות
צראשי דייניכם וכן אמרו ע"פ כ"ח ברב אחכס
בגדיל אחכס על דייניכם ועל אה בעושה מכס
ונחנו על כדוינים, וכפ"י נכל לומר שמי"ש רז"ל
לא מלא אלא שלשה ר"ל לא מלא שיקבלו עליכם
כשררה הזאת אבל לעולם הוב מלוי צישראל
ברב השלמים בכל הז' מדות ילא רני לקבל על
עמם הטול הזה שלא לגרום לכם עיגש כל יום
כח"ל ודוק.

ואקח מכם שנים עשר אנשים איש אחד לבט
כחצ רש"י ז"ל וז"ל מגיד שלא היה בט
לוי עמכם וכן כשי"ח ז"ל משם כרא"ם ז"ל דבלאו
קרא דשנים עשר תיפוק ליה מפי שלח לך שמוה
צפירוש כל נשיאי שבטים ושצט לוי לא היה
בחוכם ולי"ע, ונראה דכחא מרזי קרא דאפי
צטלה לא היה עמכם וכו' ע"ש, ולענ"ד אין כונה
רש"י ז"ל ללמוד מכאן שלא היה שצט לוי עמכם
אלא כוונתו לבאר שכל דברי משה פה הם חוכמות
עד שאפי' אומרו ויטב צעיני בדבר פי' ולא צעיני
כמקום וכוח חוכמת להם ע"ד מכל לאדם
שאמר לחבירו מכור לי חמורך זה וכו' ע"ש, וא"כ
גם מ"ש פה שנים עשר אנשים ללא לורך שהיה
די לומר איש אחד לבט איך מגיד שצא לרמז
לכם שלא שלח משצט לוי עמכם צעבור שהדבר
רע צעיניו וזהו החוכמה שמוכיח אותם על אימדם
ושלחה אנשים וכו' וזהו כונה רש"י ז"ל באומרו
מגיד שלא היה שצט לוי עמכם ר"ל שרמו לכם
הענין המפורש צפי' שלח לך שלא היה שצט לוי
עמכם ודוק, שו"ר לכג"ח ז"ל וברב לביש באריה
ז"ל שפי' כן וש"ש שכיונתי לדעתם דעה עליון.

פגרים מחיס ע"ד וימת נבל בקרבנו ויכו למים
אשר נאמר על ציטול התנועה, כפי רעה מזאת
כי יתנועעו אל ההפך ויבער גם אש הילר להלכיבם
אל העצירות קלות וחמורות, וכפי חמורה מכולם
כי יבואו גם לקנץ בנטיעות צדעות ופסקדות אל
שורשי הדת וכס הקוליס שהשליכם לחוכם וכ"ז
לכמשך הגדולים אחר הקטנים ולבלתי הוכיחם
כי קרה לכולם כמשל הראש והזנב עכ"ד רז"ל.

ועפ"ד"ק אפשר לענ"ד מאמר רז"ל במפי
ברכות אמר רש"י לטולם ירגוז אדם
יאה"ט על יאה"ר או חזיל מוטב ואם לאו יעקוק
בחורה וכו' ואם לאו יקרא ק"ש וכו' ואם לאו
חזור לו יום המיתב וכו' שבה' תרופות כו' בלאו
מכוונים כנגד ג' מיני רעות ואבות נזיקין שזכרם
ברב ז"ל, כנגד גומא של מים דהיינו ציטול מ"ע
צאה התרופה לזה יעקוק בחורה שנמשלה למים
וע"ז ידע חומר המלות ועושה המצטלם וישתדל
לקיימם ולכסור ממנו הטללות וההתרשלות, וכנגד
אש הילר להלכיבם אל העצירות צאה התרופה
לזה שיקרא ק"ש שסגולתה לזון באש כמ"ש רז"ל
ע"פ תשלג צלמון, וכנגד הקוליס דהיינו כדעות
כנפסקדות בשורשי הדת צאה התרופה לזה יזכור
לו יום המיתב שאז יסתלקו ממנו כל הידיעות
וכמ"ש ובמתים אינם יודעים מאומה ואח"כ ציוס
כדון עתיד ליתן דין וחשבון ע"כ הדעות הנפסקדות
שחשב צחייו וצוה יכנע ביה"ר מכל ג' מיני רעות
כו' ע"י ג' מיני תרופות כללו ודוק.

ה' אלד"י אבותיכם יוסף עליכם ככם אלף
פעמים, אמרו רז"ל הבי"ד רש"י
ז"ל וז"ל מכו שוב ויברך אחכס כאשר דבר לכם
אלא אמ"ל משה אחכ נותן קלצה לברכתיו כצד
כצטיח הקב"ה את הצרחה אשר אם יוכל איש
למנות וגוי אמ"ל זו משלי הוא אבל הוא יברך
אחכס כאשר דבר לכם ע"כ, ובקשה כשי"ח ז"ל
דמה חושיל ברכת משה הא בכלל ברכת הקב"ה
היא ע"ש מה שחירץ, ולענ"ד אפשר לתרץ עפ"י
משפ"י באוכ"ח ז"ל וז"ל פי' לדיקים ככם אלף
פעמים וכנגד כריצוי אמר ויברך אחכס כאשר
דבר לכם עכ"ל, וכפ"י ברכת משה אינה נכללת
בברכה הקב"ה וצוה מדויק אומרו זו משלי הוא
ר"ל שכלדיקות הוא משלי ע"י שאני מלמד אחכס
חורה ומלות ויראה כשי"ת אבל כריצוי אינה

כי ממש כצופל, חכה ג"כ רמו צפי וילאו וראו
צפנרי האנשים הפיזשים כי כזו.

רב לכם שבת, כהנז הפניד זיל משם מהר"ש
זיל אילו לא נתן לנו אלא מליה שבת דיונו
ופי זיל צטון בעדים שלקה מדעי"ה ומחזירן
לישראל בשבת צקיד נשמה יחירה חכה רמו ה"א
דבר אלוני בחירב דבור קשה הורד עדיך מעליך
אך לאמר אמירה רכה רב לכם שבת דשבת הזני
לעדי הני עכ"ד זיל, ולעני"ד אפס"ל כמה שנודע
שקנינת שחורה שבת לכפר השינוח והפשיט
וכמ"ס רז"ל ע"פ שימר שבת מחללי אפי" עטי"ז
כאנש מיתלין לי, והנה בחז"ל הדברים רמו
לכם כל השינוח שטשו באומרו צמדבר צטרנה
וגי וכפ"י רש"י זיל וכדי שלא יתיאשו ישראל
היו כיון שבי"ב היו חיטאים לפני השרית ויחשבו
שאין להם פיר תקנה ע"כ חכ"מ אחר בזכירו
השינוח אמ"ל כי אלדינו דבר אלוני בחירב לאמר
שהיא אמירה טובה רב לכם שבת זכינו מליה
שבת שמכפרת ע"כ הפשיט וא"כ לא חדאנו
מכעוניה שפיתם כיון שיש לכם מליה שבת כזו.

פ' ואתחנן

ק' אלדים אחה החלות וגר פי רש"י זיל
רחוס צדין ופי המפי זיל כינתו על
שם הוי"ה צ"ה הנקוד בניקוד אלדים ולז"א שפי
שהוא מרחס בעשותו דין ולא נא צדין הקשה,
ואפס"ל לעני"ד ע"ד שפי כרב המלצ"ים זיל צפי
על ירמיה ק"י י"ח על אומרו ונחמתי על הרעה
אשר חשצתי לעשות לו ונעזבה אמר ונחמתי על
הטובה אשר אמרתו להטיב אותו ופי זיל וזיל
כי צטון הרע מחנחס גם על המחשבה צטון
שהרע חצטל לגמרי אבל צטון הטוב מחנחס
רק מן האמירה לא מן המחשבה כי מחשבת
הכטובה נשארת גם עתה כי גם השצירה הוא
כדי לתקן ולהטיב חכה רמו צמ"ש להטיב אותו
שהל"ל להטיב לו שר"ל בכונת כנמשל שמחנחס
על הטובה וחכלית כהחנחמיה הוא כדי להטיב
אח האיש ולהחזירו למוטב עכ"ל, וכפ"י יע"ן
מ"ש פה שם הוי"ה צ"ה ונקרא אלדים שהקריאה
שהיא גלויה היא מדכ"ד אבל כהתיבה שהיא
נעלמת היא רחמים לומר שהכלית כדין הוא וכינתו
הוא רחמים כדי להטיב אח האיש ח"ש רש"י
זיל רחוס צדין שהדין עלמו הוא לרחמים כזו.
אעברה נא ואראכ וגו' אמרו רז"ל צמדיר
אמ"ל בקב"ה למשה אחה תופס בחבל
צני ראשים אה אעברה נא אחה מנקש צטל
קלח נא ואם קלח נא אחה מנקש צטל אעברה
נא ע"כ, והוא תשוב דלמכ לא יבקש כבי דברים
ואפס"ל לעני"ד עפ"י מ"ש צמדיר וז"ל אמ"ל בקב"ה
למשה אה אחה נקצר כאן אללם צזכותך כם צאים
עמך אמיר לוי למכ"ד דומה לאחד שנתפזרו
מעויותו צמקום אפלה אמר אה אומר אני האירו
לי שאקבץ מעותי חין צריה משנחת עלי מה עשה
נטל זבוב אחד והשליך צחוכס והתחיל לזוח ואמר
האירו לי זבוב אחד בוכ לי ונפל ממני כאן והאירו
לו מה פשה משנטל אח הזבוב אמ"ל צחוכס
כמחיתו לי שאלקט המעות וליקטן צזכות הזבוב
נחלקטו

ובאו"א אפשר לפרש עוד עפ"י משפ"י המפי
זיל פסקו כי אקה מיעד אני מושרים
אשפיט שהאדם יש לו כהנולות על שלא עסק
בחירה שהוא טרוד צפרנקתי אבל בשבת אה לא
עסק בחירה ג"כ צטלה טענה זו, וכנה אמרו
רז"ל צכל יום ציק יולאת מהר חורב ומכרות
ואימרת הוי להם לצריות משלצונה של חורב, ח"ש
כי אלדינו דבר אלוני דבור קשה בחירב לאמר
בחורב דיקא ולא אמר צקיני לרעז לציק הני
וא"ה כרו האדם טרוד צפרנקתי ומה כל החרוב
כזאה לציק לומר הוי להם לצריות לז"א רב לכם
שבת שחטקו צו בחירה ואזי יחשב לכם כאילו
עסקתם כל ימיכם בחורב.

בהפטרה צנים גדלתי ורוממתי והם פשעו צי
אפשר לרמוז בחיבת צי מ"ש כרב
זיל צשכ"כ צכונת כעמודה שיי"ב צרכות האמלציות
כס כנגד ג"ס דז"א וט"ס דנוקי ככאים ע"י
הפלותינו ומטשינו וצ"ה חלוי כחקון או כקלקול
ח"י אבל צויק דז"א בעיקרים ונקיות המלכות
שכ"א ככחר שבה לא יגיע צבה פנס ח"י כ"יע
עש"ב, חכו שרמו צנים גדלתי ורוממתי והם פשעו
צי ר"ל ציי"ב קפירות שמגיע הפנס צבה חכו

נתלקטו המטות כך אמ"ל הקצ"ה למשה אם נקבר אחי אללם במדבר הם באים בזכותך ואחכ צא ברחשם שנאמר ויתא ראשי עם עכ"ל, וכנה מ"ש מרע"ה קלה נא הוא כשהטאו צמרנלים וגזר עליהם שימותו במדבר ולא יהיה להם חלק בעובדי כמ"ש רז"ל ובאותה שעה עמד משה בחפלה ואמר קלה נא לעון העם הזה כגודל חסדך וכיוון הזה לכביאם לחיי בעובדי יה"ש שבזכות משה יצואו עמו כדברך וכונחו יה"ש שבזכות משה יצואו עמו כדברך וע"כ כשקש משה מהקצ"ה ואמ"ל אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אמ"ל אי"כ בטל קלה נא כיון שאין אחי נקבר עמכם ואם קלה נא אחי מנקה בטל אעברה נא כדי שתקבר אללם ויצואו בזכותך.

וידעת היום וכשנות אל לנבך וגוי אפשר שרמו באומרו היום מ"ש בסי"ק על ריב"ל ז"ל כשראה את המשיח ושאלו מהו יצא אמ"ל היום וכשעבר היום ולא צא ואמ"ל להליכו כנביא ז"ל שקורו קא משקר צי אמ"ל אינו משקר אלא כונחו היום אם בקולו תשמעו, ומה יקח האדם מוקר גדול שידע שאנחו גורמים אורך גלות השכינה וגלות ישראל וכגאולה היא צדינו כשחזרו בתשובה ובפרט שהקצ"ה והמשיח יושבים ומלפים מהו ישראל יחזרו בתשובה ויגאלו וכשהאדם יחזוק בזה ימכר לבי, וזהו שרמו וידעת היום שאמר מלך המשיח היום אם בקולו תשמעו ואז וכשנות אל לנבך וגוי שתחזור בתשובה ותיחד בשמות כי כי הוא כאלדים אין עוד מלבדו ובזה תצא הגאולה בנ"א.

וזכרת כי ענד היית באר"מ ויפדך היא ציד חזקה ע"כ ליוך היא לעשית את יום השבת, לל"ד טעם שחלה שמירת השבת בל"מ שאם הוא כפי הפשט טעל שהוליאנו ממלרים מחייבים לקבל מלוחו הרי בזה כולל כל התורה כולה ולמה פרט השבת לחוד, ואפ"ל לפניד צמח שידע צחם שהאדם לא יתפטר צמח שישמע ענין אחד כמו שיחפטר צענין שיטעבו צפועל בגופי ממש, והנה אבותינו שהיו במלרים משופעדים בעבודת קשה בחומר ובצננים והקצ"ה עשה עמכם טובה גדולה וכוליאם באותיות ומופחים מעבודת לתירות דורות הבאים אחריכם לא יכירו כחסד בגדול הזה שטעה הקצ"ה ולא יתפלו כי"כ בשמיטה

כד"ל ע"כ ליוו הקצ"ה שנשנית מכל מלחכה ועבודה ביום השבת ובזה נטעום מתיקות המניהה אחר העבודה וכיניעה בשבת ימי החול ונתפטר למאד בחסד הגדול שטעה הקצ"ה עם אבותינו במלרים וז"ל וזכרת כי ענד היית באר"מ ענד דיקא ר"ל בעבודה קשה ויפדך היא ציד חזקה וכדי שתכיר היטב החסד הגדול הזה ע"כ ליוך היא לעשית את יום השבת ותטעום צניפך מתיקות המניהה אחר כיניעה ותשתעבד לעבדתי יה"ש. **ויצונו** כי לעשית את כל החוקים האלה ליראה את כי אלדינו לעוב לנו כנ סימם לחיותנו כהיום כזכ ולדקא חכים לנו כי נשמיר לעשות את כל המצוה הזאת לפני היא כאשר ליוני, בדקדוקים רבים חזק כילד אומר בליוני כשי"ת לכשות החוקים כדי ליראה איתי והלא עיקר בעבודה היא מאהבה, גם אומרו לייב לנו לחיותנו דכיונו ע"מ לקבל פרס יאדרבה התנא אומר אל הכיו בעבדים המשמשים את הרב ע"מ לקבל פרס, גם אימרו ולדקא חכים לנו כי נשמיר לעשות הלא אם נשמור התורה וכמלות ויהי ראוי לקבל השכר מן הדין ולא נתייר לדקא, וכנה כרמזין ז"ל ישב בדקדוק הזה לפי שהנחו עבדים לכשי"ת כמ"ש כי לו בניו עבדים והעבד מחויב לעבוד לאדונו ואין לו שום שכר על עבודתו רק כשי"ת נותן לנו שכר מחורת לדקא והקד, ושמשחי מקשים ע"ז ממה שהשיני המניד נמנן ז"ל על סיבת ציאת הנשמה לעוה"ז כדי ליון צרוע וליכנות מזיו בשכינה דמאן דאכיל דלאו דיליב צכות לאתכחילו צאפיה ובפ"ד הרמזין ז"ל בפשט הפסוק הני בלא אפי' אחרי קיימה בתורה וכמלות אין לה שכר רק נתייר לדקא ומה יוטיל ציאתה לעוה"ז, ולענין אפשר להרץ לזה ובזה יביארו כל הדקדוקים הגז"ל וכו' שפ"ד בזוכ"ק צמח דוכתי דכשהאדם עינד להשי"ת מיראה יקרא ענד וכשעובד מאהבה יקרא בן וכמ"ש בנים אחים לה"א, יהנה אמרו רז"ל לפילם וטיקו אדם נהורה וצמלות אפי' שלא לשמה שמחוך שלי"ש צא לשמה אבל תכלית העבודה היא לשמה דכיונו מאהבה וע"ז יהיב צנהינת בן להשי"ת ויקח שכרו צדין ויכנה מזיו השכינה כמ"ש המניד למנן הקדוש ז"ל, וזה שכינה התורה פה ויונו כי לעשות את כל החקים האלה ליראה את

לכ תמיד אורות מיקוד אבא צט' קפירותיכ למחק
 דיניכ וכו' ע"ש, גם כחצ צדושי סקח צשער
 ככוונת צטנין מלה שמורה שביא לאב ולריך
 לשימרה שלא יתאחזו צב החילוניס ח"ו, וזכו שרמ
 וכיכ עקצ תשמעון אח המשפטיס דכיונו לימוד
 בחורה תכיכ לשמה צעצור האלב ביא לאב
 וע"ז ושמר ביא לך אח בצרות רית לאב ג"כ
 שתהיכ שמורה ולא יתאחזו צב החילוניס ח"ו
 כיון שתקנו דיניכ ע"י כאורות שהמשכנו לכ
 בלימוד התורה וא"ש אחימ וככ"צ.

ריתן כי אלי את שני לוחות האבנים וגו' תמלא
 ס"ת וחקך כי אלי נכ"י יובן כרמז הזה
 עפ"י מ"ש רבינו מברח"ו ז"ל בסק"ק עץ חיים
 דק"ד ע"א כי כל בחינת בלוחות הם נלח וכוד
 ובאריך צקוד כענין ע"ש וכיקוד כלול משניכם
 כנודע וע"כ רמז צק"ת נכ"י וכן אח"כ צפי י"א
 ויכי מקץ מ' יום ומ' לילה נתן כי אלי וגו'
 ס"ת נכ"י לרמז לכנ"ל.

ה' אלדיס אל תשחה, כחצ הריב"כ ז"ל וז"ל
 מ"י עד ובזרוטך כנעויה שכוא סוף
 כתפליכ נ"ח תיבות שמלא חן לפניו ושמע תפלתו
 ע"כ, ואפשר שכיוון ציתוד כתפליכ שכתצ כאר"י
 ז"ל צשער ככוונת שכוא ר"כ וכ"י כוכ"י גימטרי
 נ"ח וע"כ כתפלי נ"ח תיבות.

ועתה ישראל מה ביא שואל מעמך ביא ליראה
 וגו', ידוע דקדוק רז"ל וכי יראה מילתא
 זוטרתו ביא ותירלו אין לגבי משה, וחזן מדרכס
 ז"ל אפס"ל לעמיד דרך רמז צבקי מה שהפליגו
 רז"ל צשנח מדת כענוכ שכוא כאלו הקריב כל
 כקרצנות כולם ועוונותיו נמחלים כמ"ש ע"פ
 נושא עון ועובר על פשע וכמעט שצב כלול כל
 כמדות טובות רק יש צב ענין אחד
 שצריך האדם ליחבר צב וכוא שאס יכיכ עניו
 ציותר ויחשיב עלמו למכ ולחין אפשר שצב ילה"ר
 יקיתכו לעצור עבירות צטענה כיון שאתה ח"נך
 כלום ח"כ גם עונותיך ח"גס כלום ולא יפעלו
 מאומכ ע"ד שאמר ח"וב כנודע, חכו שמכיר מרע"ה
 לישראל באומרו ועתה ישראל מה ר"ל מדת כענוכ
 כמכונית צשס מה כמ"ש ונחזו מה ביא שכי
 אלריך שואל מעמך יטן שביא כוללת כל כמדות
 טובות כנז"ל רק צתנאו וע"מ ליראה אח ביא
 ללכת צכל דרכיו לשמור את מלות כי וכי ולא
 לעצור

אח ביא לטוב לנו לחיותנו דכיונו שלא לשמכ
 וכמ"ש לעולם יפקוק אדם בחורה ובמלות אפילו
 שלי"ש יצוה ולדקה תהיכ לנו שנקח כשכר בחורה
 לדקה דוקא לפי שאנחנו צק"ג עבדים וא"ת ח"כ
 למה ליוני לעצוד שלי"ש ושנקח כשכר בחורה לדקה
 וע"ז כשיצ כטעם כי צשמור לעשות וגו' כאשר
 ליונו דכיונו לשמה ולא לתכלית לצוב לנו ולחיותנו
 אלא כאשר ליונו לקיים ליונו ית"ש וע"כ בתחילה
 ליונו לעצוד אפי"ש שלי"ש כדי שמתוך שלי"ש צא לשמה
 וגהיכ צק"ג צנים ונקח כשכר צדין ונוכל ליבנות
 מזיו כשכניכ כנז"ל.

כ"י אל רחום כי אלריך וגו' רית גימ' רל"ב
 כוא שס כוי"כ צ"כ צד מילותיו עקמ"צ
 שכוא מקור כרמ"ס.

פ' עקב

והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם
 ועשייתם אותם, אפס"ל צק"ד עפ"י מ"ש
 רז"ל אין וכיכ אלא לשון שמחה ואמרו צש"ק
 עירוצין ד"ג ע"צ אמ"ר אמו מ"ד כי נעים כי
 תשמרם צצטנך יכונו יחדיו על שפתך ח"מתי ד"ת
 נעימים צזמן שתשמרם צצטנך ואימתי תשמרם
 צצטנך צזמן שיכונו יחדיו על שפתך ר' זירא אמר
 מככא שמחה לאיש צמענה פיו ודבר צעתו מה
 טיב אימתי שמחה לאיש צמענה פיו צזמן שדבר
 צעתו מ"ט וכי ע"ש, ח"ש וכיכ דכיונו שמחה
 אימתי תהיכ צזמן שפקצ תשמעון את המשפטים
 האלה תשמעון דיקא שישמיע לאזניו ולא ילמוד
 בלתישה וע"ז ושמרתם ועשייתם אותם שתשמרם
 ולא ישחכחו ממך ע"ד ח"מרו כי נעים כי תשמרם
 צצטנך וצוה תהיכ השמחה כאומרו שמחה לאיש
 צמענה פיו.

והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה וגו'
 ושמר ביא לך את כצרות וגו' תמלא רית
 לך א"ת כצרות לאב גם תיבת האלה ארתיות
 כי לאב, ויובן עפ"י מה שנודע שפ"י כוכ מדבר
 על לימוד כחירה ואח"כ ל"וב על כמלות באומרו
 ושמרתם ועשייתם אותם, וכוכ כחצ רבינו מברח"ו
 ז"ל צשער רוב"ק צצנות תורה לשמה כיונו לשם
 כי כיונו לאב ביא ראשינה צצשס ויכוין להמשך

לעבור על המלות כטענת הילכה"ר כחי' אלא לעבוד
בה את הסיי'ת שזוכי העונה המשובחת.

תמיד עיני ה"א זה מראשית השנה וגוי' אפסיל
הטעם שכתובה מרשיית הקרב' אי' עפ"י

מ"ש רז"ל הביי"ד רש"י ז"ל וז"ל תמיד עיני ה"א
זה לראות מה היא לריכה ולחדש זה גזירות
עתים לטובה וכ"י כדאיתא ברי"ה ע"כ, וידוע שהגם
שביום ר"ה כל באי עולם עוזרים לפניו כבני מרון
וגזר עליהם גזירות אצל עב"ז אינם נחממים עד
יום הכפורים ויום הוי"ר וע"כ רמז לנו בהקרון
כאי' בחינת מראשית לומר שאינו ראשית ממש
שהוא יום ר"ה אי' תשרי אלא עד יוב"ש הגם
כוא נקרא ר"ה כמ"ש בנבואת יחזקאל ע"כ (מ).

לאהבה את ה"א ולעבודו בכל לבבכם וגוי'
כי רש"י ז"ל עבודה שלבז והוא תשלב

והלא כבר כתיב בכל לבבך ובכל נפשך אלא אזכרה
ליחיד אזכרה לעבוד ע"כ, ועפ"י אפסיל שזכו
הטעם שלא כתב שם ולעבודו לרמז לנו שלא
יתפלל ביחיד אלא בצביר וע"כ באזכרת העבוד
כתב ולעבודו בכל לבבכם שהיא התפלג.

מסרה הביאה כריב"ה ז"ל הביאנו ד', אל תאמר
וכ"י בלדקתי הביאנו ה', במראות אלדדים

הביאנו אל ארץ ישראל, הביאנו אל בית היינ,
הביאנו המלך חדריו, אפסיל בקי"ד עפ"י מ"ש
רז"ל ג' דברים אינם באים אלא ע"י יסורין והם
אי' חורב ועיב"ב, וזכו שרמזו במקרה אל תאמר
וכ"י בלדקתי הביאנו ה' לרשת את הארץ מצלי
ויסורין אלא במראות אלדדים היינו מדכ"ד שממנה
באים היסורין הביאנו אל אי', וגם על ידיהם
הביאנו אל בית היינ היינו ה"ק לקבל החורב
כמאמר רז"ל, וגם על ידיהם הביאנו המלך חדריו
היינו עיב"ב שהנשמה זיכה לפנות לחדרים של
מעלה וליהנות מזיו השכינה והכל הוא על ידי
היסורין כנז"ל.

ואהבת את ה"א ושמרת משמרתו וגוי' כל הימים
וידעתם היום וגוי' אפסיל אומרו כל

הימים וקמ"ך ליה וידעתם היום שנה ללמדנו
דעת ומוקד גדול שלא יאמר האדם אהנוג פתח
בעולם בכל מה שלבני חפץ בתחילת ימי וכשאזקין
בסוף ימי אחזור בתשובה ע"ד שאמר שהע"כ
שמח בתיר בילדיהך וגוי' אצל זה טעות גדולה
לפי שלא ידע האדם את עתי וכמ"ש ר"א הגדול

(ט)

לתלמידיו שוב יום אחד לפני מיתחך ישוג היום
שמא ימות למחר ח"א ואהבת את ה"א ושמרת
וגוי' כל הימים אפילו בתחילת יומך וגי' לזה
באומרו וידעתם היום ר"ל מכ שאתה יודע היום
דוקא אצל למחר לא תדע מה ילד יום ושמא
מחר בא ואינו ונמלא מת צעונותיו וע"כ לר"ך
שחשבור משמרתו ית"ש כל הימים.

פ' ראה

ראה אנכי נותן לפניכם היום צרכה וקללה,
אפסיל עפ"י מ"ש באזכ"ה ז"ל ח"ל עוד

ירמוח על ה' שקרא ואמר אנכי זכו שיעור בכתוב
ראה כי אותו שקרא ואמר לכם אנכי הוא נותן
לפניכם וגוי' ע"כ, והנה כתבו המפי ז"ל בטעם
שאמר אנכי ה"א ולא אמר אני שהוא גימתי אף
לרמוז לכם שאם לא יקוימו החורב יתרכ אפו
ח"ו ונפרט בניטול לימוד החורב יתחלק אות
כלמ"ד מאל"ף וישאר אף ולפ"י בחינת אנכי
בעלמה רמז הברכה והקללה דכייני כפי פשטי
אנכי כטוב והמטיב לכל היינו בברכה, יכפי
מספר גימתי אף היינו קללה, ח"א ראה אנכי
שאמרתו לכם צקיני ולא אני לפי שנותן לפניכם
צרכה וקללה ששניכם רמוזים בחינת אנכי כנז"ל.

שמור ושמרת את כל הדברים האלה אשר אנכי
מליך למען ייטב לך וגוי' כי תעשה כטיב

וכישר צטינו ה"א, לכאורכ אומרו כי תעשה כטוב
כיבר הוא ללא לורך כי כבר אמר שמיר ושמעת וגוי'
למען ייטב לך, גם ללי"ד כפל אומרו כטיב וכישר,
ואפסיל עפ"י מ"ש במק' ר"ה ד"ד האימר קלע
זו ללדקה ע"מ שיחב בני כר"ז לדיק גמור וכתוק'
ז"ל הקשו מהא דאל תכיו כעבדים כמשמשין את
הרב ע"מ לקבל פרס וחירו' דכחם בתוכך על
בלדקה חס לא תבא לו כטובה, ובהיד"א ז"ל
בנח"ק כתב משם מהר"ש פרימו ז"ל דכאימר
קלע זו ללדקה וכ"י מייני שכבר קיום מליה
בלדקה והעדיף בקלע זו ע"מ שיחב בנו בזה
אמרו שהוא לדיק גמור אצל בעיקר כמלוכ אקיר
לעשות ע"מ לקבל פרס ח"ש לדיק חרדוף
צ"פ וע"י כותר לך לעשות למען תחיה וירשת
את

את הארץ עתה דיק, חיים שמור ושמחת ככל הדברים וגם אומר את כל הדברים שריל שיקיים כמלוא פריפ בין חבא כתיבה וזין לא חבא ולא יכיה חוכה על כמליה יבזה חוכל לעשות למען ייטב לך ולבניך דכיונו לקבל פרס ובהירון כתיב יגם יש לך תקנה אהרת לעשות עימ לקבל פרס והיא כי תעשה כעוב דכיונו גוף כמליה כחוב וגם וכישר דכיונו העדפה יבזה חוכל לעשות למען ייטב לך ולבניך יכתירין מהרש פרימו ז"ל.

ובאו"א הפש"ל עפ"י מ"ש רז"ל צענין יל"י: שטען מרע"ב מכ זכות יש לישראל לכוליאם וכשיבי כשיית כבוליאך את העם ממלרים חמבדין וגו' דכיונו זכות קבלת החורה והגם שלפה שפתידין לעשות כעגל עכ"ז לא עיכב אחו עון הגאילה לפי שמרובה מזה עובה שכקביה מטיב לאדם על מה שפחיד לטביה טיב. לא כן דרביה אינו נפרט ין הא"ה עד שיטבה בפועל, ח"ש שמיר יבמשה יה כל הדברים וגו' ר"ל שחשמור בלבך הם כל הדברים וחלפה מתי יגיעו לידך נעביהם וצו ככונס דוקא קודם שחטטה בפועל למען ייטב לך ולבניך אחר כך על קמך כי תעשה כטוב וכישר צעניו היא כי תעשה דוקא ר"ל כצידו כגם צעדין לא עשית ייטב לך ולבניך כי מרובה מזה טובה.

ובאו"א הפש"ל באומרו למען ייטב לך וגו' יל"ד דכא שכר מלות כהלו עלמא ליכא ומאימרי עד טולם כלל צעיה"ז ובעוכ"ז ואפשר שלזה צא ליתן טיבה באומרו כי תעשה הטוב וכישר ופי' רש"י ז"ל הטוב צעניו שמים וכישר צעניו אדם, ויודע שהמלות שטובה האדם ויש בכס טובה לצרות יש לו ליקח שכר בעוכ"ז ובעולם הבא מדה כר"מ, בעיב"ב על שקיים ליוויו ית"ש שהוא רוחני נוטל שכר רוחני בעולם העליון, ובעיב"ז על שהטיב לצרות יטול שכר גשמי ג"כ ח"א למען ייטב לך עד עולם ר"ל צב' עולמות והטעם כי תעשה הטוב וכישר צעניו אלדים ואדם כז"ל.

מ'בחר כ'דרכס אישר רית אוחיות אמן רמז שאם בדירו הצרו וענה אמן כאילו נדר בעלמו כתיב רז"ל.

עם' קדוש' אחי' ק"ח משה עפ"י מרע"ב שלימדנו חוכה ומלית נעשינו עם קדוש להשיית.

ושמחת בחגך וגו' והיית אך שמח, הפש"ל אומרו ככל השמחה וציאור סיבת אך שמח עפ"י משפ"י כרצ צינה לעתים ז"ל בדרוש י"ז ח"ל וכבר יש לי ענין נכון המחישב צכורלות הכפרש שיש בין שמחת התענוגים הגופניים ושמחת המעלה הנפשית שעליה אמר שלמה ע"ה וצבא אני את השמחה וכוא שיוכר כבדל עלמי ציניהם צמח שהשמחה הגשמית אינה אלא לכל המרצה צעיד התענוג מושג כאילו חומר בזמן האכילה והשתיה או צעת הטיול וכיוצא אמנם אחרי כן לא תשאר אללו שום שמחה ממה שכבר עבר לו מהתענוגות אדרבה יולד לו עלב מה וכעין חרטה וכתנהמות וזה מוחש מאד דומה לאומרם ז"ל הרשעים מלאים חרטות משח"ב צשמחה של מלוח כי אחרי עבד קיבת השמחה ועילתה כוד יבוב גשמות ולשוש על מה שיהיה לו מהתענוג והשמחה כי ישמח בעבור שמחתו הקודמת כי עוד חוקיק לו שלימות וכן הוא אללי פי' פסוק ולדיקים ישמחו יעללו לפני אלדים וישישו צשמחה וכוא מצואר עכ"ל דפח"מ, וצב יע"ן כשחמר ושמחת בחגך ולא חחשוב שהיא כשמחת התענוגים כגופניים שאמר עבד השמחה יולד לו עלב ע"ז אמר שהשמחה הזאת אינה כן אלא והיית אך שמח חפ"י אחר עבד השמחה וכוא ע"ד אומרו וישישו צשמחה.

והנה יש שואלים למה לא הזכיר אשתו ג"כ כיון שפרט בך וצחך וכי הול"ל ג"כ אהב ואשחק, וכן יש לדקדק ג"כ בעשרת הדברות שאמר לא תעשה כל מלאכה אהב ובגך וצחך וגו' ולא הזכיר כאשה כלל, ולענ"ד החירון עשוט לפי שהחורה נחונה לאנשים ולנשים כאומרו כה חומר לבית יעקב אלו הנשים, וחנוד לצניי אלו האנשים וא"כ כל דברי החורה שמלוכה לנוכה הוא מלוכה לאנשים ולנשים עם שמדבר בלשון זכר לפי שהאיש עיקר מלבד מ"ע שהזמן גרמא שהנשים פטורות כקבלה רז"ל וא"כ לא שייך לומר אהב ואשחק ח"ש לענ"ד ודוק.

פ' שופטים

ילך ע"ז וילך ענינה ונתנו לאחד בידך דכיוני
 ילרא דע"ז ומהשני ושניה שביו לעשות לו קימוי
 דיכיה מועיל קלת עכ"ד זיל דפחית, ועפידיק
 יומחק אימרו אח"כ ורליח בשבוב אשת יפ"ח
 וחשקת בה ר"ל כיון שלא העבירוכו לגמרי כדי
 שלא תחזק העולם ועדיין יש לו שליטה ע"כ דברה
 תורה כנגד יל"ה"ר והתורה לך בפי"ח ש"ח אין
 הקב"ה מחיבה וקחנה באיקור כתיב ר"ל.

כ"י תכיון לאיש' שתי' נשים' קי"ח נשים רמז למח
 שפסק מרן ז"ל בש"ע אה"ע ק"ח ק"ט
 ח"ל משה אדם כמה נשים וכו' שיוכל לקום
 בקפוקיכו אבל נתנו חכמים מלכ לאדם שלא
 ישא יותר מדי נשים כדי שיגיע לכל אחת עונת
 בחודש ע"כ, וע"כ באומרו כי תכיון לאיש שתי
 נשים רמז בקי"ח נשים ומישיט רצום שנים כתיב
 כאן ד' כעלם חכמים ז"ל.

מ"צ שפתיך השמור ופסית כאשר נדרת לבי
 אלדיך נדבה אשר דברת צפיק, יל"ד
 חדא בכפל הדברים כיון שאמר לא תאחר לשלמי
 למה לריך טוד לימר מולא שפתיך וגוי ורז"ל אמרו
 ליתן עשה על ל"ח, וכיון שיש פי פנים לחורב
 ווכל לפרש באר"ח צפ"ד, וטוד אימרו כאשר נדרת
 צפ"ק הדמיון וכיל"ל אשר נדרת, טוד אומרי נדבה
 אשר דברת צפיק אין לו כבנה, ואש"ל שרמז
 בזכ מ"ש רז"ל באומר אשכים ואקרא פרק זה
 נדר גדול נדר לאלדי ישראל וכן בכל דבר מליכ
 כנס שלא הזכיר לשון נדר כאלו נדר נדר גמור,
 ח"ח מולא שפתיך אח"כ שיכיה אפי' שאינו בלשון
 נדר השמור ועשית כאשר נדרת כלימר כאלו אמרת
 בלשון נדר ממע וכו' כשכ"ח לבי אלדיך דבר
 מליכ נדבה אשר דברת צפיק דבור צלמא ולא
 בלשון נדר אפי"ה יחשב כאשר נדרת בלשון נדר
 יחייב לשמור ולעשות.

כ"י תבצור כרמך וגוי וזכרת כי עבד היית
 באר"מ ע"כ אזכי מליך לעשות
 אח הדבר הזכ, ללי"ד מה תלוי ענין יל"מ במחנות
 עניים, וטוד למה אמר באר"מ ולמעלה גבי לא
 חטב משפט גר יתום אמר וזכרת כי עבד היית
 במלרים, ואפשר שר"ח לכזכירם הטובה הגדולה
 שטעה עמיהם הקב"ה בהיותם במלרים שכיו יושבים
 במיטב הארץ בארץ רממסס וכנס שאח"כ במלריים
 שטבדו בהם בחומר ובלבנים וגזרו עליהם כמה
 גזירות

ודברו השוטרים אל העם לאמר מי האיש
 אשר בנה וגוי ללי"ד אומרו לאמר לכאורה
 נראה יתירה ובאומרו ונגש ככהן ודבר אל העם
 לא כתיב לאמר גם באומרו ויקפי שוטרים לדבר
 אל העם לא כתיב לאמר ומדיע פה כתיב לאמר,
 ואש"ל לעני"ד עפ"י מ"ש רז"ל הי"ד רש"י ז"ל
 ע"פ ויקפו השוטרים שהכהן מדבר ומשמיע מן
 שמש ישראל עד לכושיע אח"כ ומי האיש ושני
 ושלישי כהן מדבר ושוטר משמיע וזה שוטר מדבר
 ושוטר משמיע עכ"ל, וללי"ד מהיכן נפק"ל שהכהן
 מדבר ושוטר משמיע וברי קרא כתיב ודברו
 השוטרים דוקא ולא נזכר כהן כלל בדבור זה,
 ואפשר דנפק"ל באומרו לאמר יתירה כח"ל וככונה
 היא ודברו השוטרים אל העם לאמר ר"ל לבאר
 דברי ככהן וכו' לאמר שהכהן מדבר ושוטר משמיע
 וע"כ כתיב לאמר יתירה.

א"א עפ"י מ"ש רז"ל רוי"ס הגלילי אומר כי
 מעבירות שבדו ולכן הלכה לו כחורב
 אח כל אלו שיחזור בגללן, ולפי"ז מה שדברו
 השוטרים מי האיש אשר בנה אשר נטע אשר
 ארש הכל הוא בעבור מה שרולים לומר אח"כ
 מי האיש הירא לבסות על החוזרים בשביל עבירות,
 וזהו שרמז באומרו ודברו השוטרים אל העם כל
 מה שרולים לדבר עתה הוא בעבור לאמר אמירה
 אחרת דכיוני מי האיש הירא מעבירות שבדו
 כדי לבקוח עליו ובאמור.

פ' כי תצא

כ"י חלל למלחמה על אויבך וגוי ושנית שביו
 כתיב החיד"א ז"ל בנח"ק מפי השמועה צמ"ש
 ציומא דק"ט דאנשי כנ"ג צעו רחמי על ילרא
 דע"ז ונמקד בידם ובטליהי ושוב צעו רחמי על
 ילרא דעבירה ונמקד בידם חלל שכיב נחרב העולם
 ולא השתכח אפי' ביטחא נח יומא בכל איי
 וכחזירוכו וקימו עינו ולא לגרוי בקרובי ע"ש,
 וכו' כרמז כי חלל למלחמה על אויבך חרי שכם

גזירות עכ"ז כיוון אותם במקומם מתענגים
 צמיטב בלחץ כשחכיר האדם זה כענין יתן מתנות
 ענייה בשמחה וצטרף שמו שהקציה כטיב לו
 צמיטב בלחץ צביוחו עבד ח"א צארינו ולא אמר
 צמלרים אלא אר"מ דכיוני רעמסס כך היא לריך
 להטיב לפניים מכרמי ופדכו ח"ש ע"כ אנכי
 מליך לעבית את הדבר הזה כדו שחזכור
 ופלאותיו ית"ש.

לא חטיה משפט נר יהוס ולא תהביל בגד אלמנה
 וזכרת כי עבד היית צמלרים ויפדך היא
 משם ע"כ אנכי מליך לעשות את הדבר הזה,
 לליד מה חלוי ענין יח"מ למנות כללו שאומר
 ע"כ אנכי מליך לעשות את הדבר הזה, ואפשיל
 צורך פשיטה לפי שהמנות כללו שלא יטב משפט
 גר יהוס ולא יחבול בגד אלמנה כס מנות שכליות
 שכל צד דעת יחיק ויחמול על האומללים הללו
 ולא יעלה בדעתו להטויה משפטה או להבול צגדיכס
 ולכחאכזר עליהם וא"כ לא היה לריך תוכיך
 לליות עליהם ולזה נחנה טעם על הלווי צאוערה
 וזכרת כי עבד היית צמלרים גוי מקרב גוי
 ונחלמדתם שם בפחיתות כמדות כמו צמלריים
 ויפדך היא משם וטדיין מיטצטיס צמדות כמנוגות
 ע"כ אנכי מליך לעשות את הדבר הזה ואילולי
 הייתם צמלרים שהיא ארץ טמאה ומלאה גילולים
 לא היה לריך ללוותכם על המנות האלו שהשכל
 מחייבה, וכן אמר שיש הרבה מלות שהשכל מחייבה
 ועכ"ז לוחם עליכם כחורה וכמ"ש ר"ה בקציה
 לזכות את יב"ח וכו' אצל חונם כמו המלות האלו
 שהעובר עליהם הוא דרך אכזריות ופשוט.

אומרו ולקחת מראשית כל פרי האדמה פ"י לא
 יקח צידו להקביל פני הש"ת אלא מדברים
 המוצתרים שעשה צעוק"ז. עוד רמז אל החורה
 שנקרחת ראשית עש"צ דא"ח, והנה נודע כמה
 הפלינו רז"ל צמטלת מי שמחדש חידושי חורה
 ומקביל צכס פני הש"ת בעת פטירתו שט"ז אמרו
 אשרי מי שבח לכאן יהלמודי צידו תלמידו דיקא
 חיינו מה שמחדש מחלק נשמתו שקיבלה מה"ס
 ובפרט אם הוא ע"ד האמת שאין קץ לשכרו בעולם
 העליון כנודע, וז"ש ולקחת מראשית וגוי חיינו
 החורה שנקרחת ראשית כד' האוכ"ח ז"ל אשר
 חביא מארלך חיינו שאתה הצאת וחידשת אותם
 וכס אשר היא נותן לך וחלק לך צה"ס וע"כ
 רמז צרי"ת אמה שאס וכו' בפירות האלו שהידשת
 ע"ד האמת יהיו מעולים יותר ויותר כנז"ל.

והנה הרב הגז' ביאר אומרו וייליחני כי ממלרים
 זו הללת ילדיך וכחותיו המלרים אותנו
 ע"י, ציד חזקה היא החורה וצורע הנטייה הוא
 החפלוין שבזרע ובטורא גדול תפלוין של ראש
 וצחותות הוא הלינית וצמופתים היא המוחה
 כמשמעה טכתד"ק ודבריו ז"ל צאו קחומים צאימרו
 כמשמעה ולא ידענו איך משמעות מופתים היא
 המוחה, ואפשיל עפ"י דרשתם ז"ל שאמרו וצמופתים
 זה הדם וכרב ז"ל כיוון על הדם שנתנו על שהי
 המוחות ועל המשקיף ח"א וכנגד המוחה אמר
 וצמופתים כמשמעה וכנה חמלא חיצה צמופתים.

צמ"ק גימטי מזוחה צמ"ק צדקדוק,
הנה חמלא שצפי בארורים יש צה כ"ו פקוקים.
 גימטי שם הוי"ה צ"ה וכו' עפ"י מ"ש.
 המפי ז"ל שהחוכות יש צכס חרטי"ו אותיות:
 וכנגדם נזכר צה כ"ו פעמים שם הוי"ה צ"ה
 כעולים ג"כ מספר חרטי"ו להביל אותם מהקללות
 וכשחוטאים ח"ו מסתלקים השמות ואז שולטים
 צכס בקללות צ"מ ח"ש על כי אין אלדי צקרבי
 מלאווי חרעות האלב כנודע, וע"כ גם צפי בארורים
 יש צה כ"ו פקוקים להביל אותם מאותם בארורים.
 גם חמלא שצפי החוכחות יש צה ס"ח פקוקים
 גימטי חיים וכו' ע"ד מ"ש שלמה במלך ע"כ
 ודרך חיים חוכחות מוקר.

ולהיותך עם קדוש לה"א, צקית כחוכה קדש
 חקרה וי"ו ואפשיל הטעם עפ"י
 כוכיך משפטים דקכ"א ע"כ ח"ל אמ"ל ר' הא'
 חנינן

פ' כי תבא

ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר חיצה
 מארלך וגוי ר"ת אותיות אמת. יובן
 כרמז הזה עפ"י משפ"י הכ"ק אוכ"ח ז"ל הפקו'
 האלו על ציאה האדם לארץ העליונה וכתב ח"ל
 ואומרו ולקחת וגוי ע"ד אוערס צקסר כזוכר כי
 כל אשר יעשה האדם מהמלות ומע"ט צעודו חי
 מתקצן על יד על יד ע"ד חוס נקיטתו וצכס מקבל
 פני כמלך כדרך אומרו וכלך לפניך לזקך וכו'

צפי רוח קערכ עין גדול ואש מתלקחת וישראל הלכו במדבר מי שנה להכניע איתם ולגור מהם הניכיק כנודע וכנגדם אמר צחוקו ילל ושימון הרי שלשה ועיז אמר גי' גי' וכה יקיבצו ויזנוכו ילרנכו לכלילם מכני קלי' הגזי וזכו כאישין עינו שהעין יש צה תלה גיונין יהאישין באמלטין כנודע והקציה שימרו שלא יגיע לו נקה, כך עשה לישראל, עוד אפשר אומרו יזנוכו ופי' רשיי זיל צחורה יצונה וקמין ליה הי צדד יתני יאין עמו אל נכר יהיא עי'ד שפי' בה"ק איה"ה זיל וזיל יתנאר עי'ד אימרוס זיל צפי הצור עלצים אפרים הנה לו כשישראל יש ציניכס אחדות אפי' עובדי עי'ז הנה לו פי' עי'ד והנחה למדינות עשה וכו' אומרו כי צדד פי' כשכטס צדד לטון צד כי ינחנו ואומרי אין עמו אל נכר פי' כגס שכה עובדי עי'ז אין הי מחשיב לו עין זה ומאמר אין עמו תהפרש עי'ד שדרשו רז"ל צפי דורש אין לב מכלל שיש לה כמו כן צמה בלפניו אמר אין עמי מכלל שיש עמו אלא באין כי מיקרו עי'ז עכ"ל, וזה גי' נאמר על התורכ כמיש רז"ל ממשל המנגן כנודע ועי'כ כשאמר יזנוכו צחורה כח"ל קמין לו צדד ינחנו ואין עמו אל נכר אפי' שהוא עמו כשפי' באוכ"ה זיל אפי"ה אין כקצ"ה מיקרו צחורה בתורכ שטיקקים צה.

י'רכיבהו על צימתי ארץ וגו' ר"ת אותיות אצ"ע שהם די' עולמות כידועים ורמז שהשליש ישראל פי"כ די' העולמות שפי' מעשיהם יוכלו לתקן או לפגום הי'ו וזו מעלה גדולה לישראל שלא זכו צה באומיות.

פ' וזאת הברכה

והם תיכוי לירגליך, ר"ת ח"ל וק"ת כ"ו, ח"ל כס כ"פ אלדים גימטי ח"ל וכה דיוניס קשים נתמתקו ונעשו רחמים כרמוז צק"ת כ"ו גימטי שם כו"י"ה צ"ה וזכ ע"י שחוכו עלמן לתוך תחתית הכר לרגליך וקבלו בתורכ כשפי' רשיי ז"ל. **תורה** ליוכ ליעו משכ ר"ת ללס רמז שפי' עסק בתורכ נתקן כללס של כאדם ומאיר צו כנודע מכזוכ"ק. ושימו

חנינן דקידש יתיר לעילא מן קדוש א"י"כ כא כתיב קק"ק כי לצאות ודא שלימו דכולא אמ"ל ח"ה כד מחצתן כחדא כולכו אחעבידו חד צוחא וכאי צוחא חקרי קידש כללא דכולכו קדוש ובגי"כ קדוש הוא כללא דכולא אחכליל ציה וישראל כד אחכלל צכו מהימנותא שלימתא קדש אקרין כללא דכולא דכתיב קדש ישראל להי' ובגי"כ ואנשי קדש תהיון לי עכ"ל, וזכו שצקש הקצ"ה מישאלו ולהיותך עם קדוש וכתובה קדש לרמזו שישראלו להשיג מדרגת קדש שהיא יותר מקדוש כח"ל.

פ' האזינו

שחת לו לא בניו מומס וגו' אפשר"ל שפי' המשל שהצ"ח צוה"ק פי' נשא באנשים כפורשים צקפינה וצח אחד מהם לחתור נקב צמקומו ואמ"ל מה איכפת לכם וכלא חני חותר צמקומו אמ"ל אפשר"ל אהה מטביע כל כקפינה, וכנמשל על ישראל שאם אחד יהטא יענשו כולם עי' הערבות כנודע ולא יוכל לומר להם מה איכפת לכם כלא חני החוטא ופוגם בעלמי שהכיוק מגיע לכולם כמשל החותר צקפינה ממש כח"ל, וח"ש שחת לו לשון יחיד לא תחשוב שלעלמו דוקא שחת ולא יגיע כחזק לאחרים אלא בניו מומס שלכל כצנים מגיע להם כמוס וכחזק ועל כולם יאמר דור עקש ופתלתול כגם שהחוטאים הם יחידים. **הלה'** חגמלו זאת עם נבל ולא חכם. פי' כרצ חיד"ח זיל צקפר פני'ד ח"ל אפשר במיש צוחר שחיו כרשע נרגן מפריד אלוף חיו ח"ש כלהי חגמלו זאת לשון גמולה מצטלכ זאת כינוי לשכינה כי בעונותיכם שולחכ אמכם וח"ו נפרדכ מדודכ עכ"ל, ועפי"ד דרבי"ק אפשר לרמוז צק"ת עס' נבלי' ולאי אותיות אלס שגרמו לשכינה כציוכל לכעשות אלס כבקתלק שם י"ה מאלדיים ונשאר אלס וכשפי' רצינו באר"י זיל צפי נאלמתי דומיכ כנודע.

ימצאהו בארץ מדבר ובחוכו ילל ושימון יקובצו ויזנוכו ילרנכו כאישין פי'ו, אפשר"ל צק"ד שפי' מה שנודע שכמדבר כוא מדור כקלי' שכה גי' קלי' קשות כרמוזים

ישימו קטורה באפך וכליל על ריח יעקוב
 מלא ציווי, אפשר שרמו מ"ש רז"ל
 שחמשה מקומות כתוב יעקוב מלא ציווי וכנגדם
 חמשה מקומות כתוב אליה חקר בלא וי"ו ביעקוב
 גטל הוי"ו מאליו הוציא ז"ל מ"ש משכן שיבא
 ויגאל את ציוי, וזהו שחזיק מנטיחה אותי
 שהקנ"ה יגבה לנו ביהמ"ק ויחזרו כהנים לעבודתם
 ישימו קטורה באפך וכליל על מזבחך ורמו צריח
 יעקוב מלא ציווי שמה יתאמת לנו ביחוד הגיאל
 כז"ל ודוק.

לבנימין אמר יידיד כי ישכון ריח גי יודין
 ואל"ף היואלים משם ק"ג וחס גימטרי
 אל ומחירים למלכות כדו שחביב פרלף שלם
 כנידע מהארי ז"ל ככונת מנן ובנימין רומח למלכות
 זע"ו החפלה שהשם הזה ישכון לבטח עליו ויהיה
 חופף עליו כל היום ולא יקחלק ע"ו פינות
 ישראל ח"ו.

ולגד אמר צריך מרחיב גד וגוי אפשר לרמוח
 בתיבת ג"ד ריח גומל דל"ס שהקנ"ה
 מרחיב לו פרנקתו וכמ"ש ע"ש בשביל שחשעט
 ואומרי כארי שכן וגוי יהבאר עשי"ד הזוכ"ק
 בהקדמה ד"ג ע"כ וז"ל רחא דא חמיין נקפרא
 דשלמה מלכא דכל מאן דחק על מקבני ברעותא
 דלבא לא משחני דיוקניו לעלם מדיוקנא דאדוכ"ר
 וכיין דדיוקנא דאדם אחרשים ציב שליט על כל
 צריין דשלמא צהבוא דיוקנא הכ"ד ומוראכס
 ורחבס יביח וגוי כולבו זעין ודחלין מהבוא דיוקנא
 דאחרשים ציב צנין דדא הוא פקודא מעליא
 לאקתלקא בר נש בדיוקנא דאדם על כל שאר
 פקודין מ"ל מנביכדננר וכו' ע"ש, ח"ש כל מי
 שגומל דל"ס מלבד שהי"ת מרחיב לו פרנקתו עוד
 יחב שיהיה כארי שכן שכל הבריות והעולם יראים
 ממנו כמו הארי וצב וטרף זרוע אף קדקוד
 אויביו הקמים עליו.

ולאשר אמר צריך מבנים אשר יבי רלוי אחיו
 וגוי אפשר הטעם שחצרך בצרכה זו
 עפ"י מה שפי רש"י ז"ל שהיו בנותיו נאות ונישאות
 לכהנים גדולים ואמרו רז"ל איזוהי אשת חיל זו
 כעושה ריין בעלה וכו' ח"ש מה שצרכו מרע"ה
 יהי רלוי אחיו כיון שבנותיו נאות ובידאי הכל
 קיפלים עליהם אי"כ נאה לצרכן שיהיו עיפות רלון
 בעליהן וכו' יהי רלוי אחיו.

אין כאל ישורון רוכב שמים בעזרך ובגאותו
 שחקים, חמלא ריח ישורון רוכב שמים
 ביעזרך אותיות רש"י, נודע שרש"י ע"ה כי
 מבטל הגזירות ועליו נאמר לדיק מושל ירחת
 אלדים וכוא שאמר יכולני לפטור את כל העולם
 מן הדין, וזה שרמו מרע"ה לישראל באומרו אין
 כאל ישורון שהרי רוכב שמים שהיא רש"י כנרמ
 בר"ת הוא בעזרך לבטל גזירות ילפוטרך מן הדין
 ולא די זה אלא עוד ובגאותו שחקים ששולט גם
 על בעליונים שבשחקים זיע"א.

ויהושע בן נון מלא ריח חכמה ריח רמ"ח
 כס רמ"ח מ"ט וכמ"ש רז"ל שעוקר
 החכמה היא היראה וקיום המלות ואם אין יראה
 אין חכמה.

זה דבר השמטה

פרשת בראשית

ויברך אלדים את יום השביעי וגוי רחמי
 לברכ חיד"א ז"ל בקי פני"ד שכחב וז"ל
 חקר כרב המובהק כמכר"ר אברהם ישראל זלבי"ה
 דנוסחא ברכת מעין שבע הקו מקדש השבת
 ומצרך בשביעי ואמאי שינו מהכחוד דהקדוש ברכה
 לקדושה וע"ש מה שחירן ואפשר לתרן לעני"ד
 דהנה הברכה היא שמהצרך בשפט רב ומשפיע
 לכל ימי השבוע וכיונו הענוג הגוף אבל הקדושה
 היא שיקדשוו בחפלה ונעסק החורה ובשירות
 ותשבחות והם הענוגי הנפש והקנ"ה שתמיד חפן
 לכטיב ולהשפיע הקדים בתורתו הברכה לקדושה
 אבל אגחנו שבאים לשבחי ולבודות לו יש לנו
 להקדים הקדושה לברכה לומר שהעיקר אללנו
 הקדושה ודיוקנו צו ית"ש יותר מהצרכה שהיא
 הענוגי הגוף וע"כ הקדומו הקדושה לברכה.

עוד אפשר טעם אחר עפ"י מ"ש רש"י ז"ל
 וז"ל ברכו צמן שכל ימות השבוע יורד
 להם עומר לגלגולת ובשמי לחם משנה וקדשו
 צמן שלא ירד כלל בשבט והמקרא כחוב על העמיד
 עכ"ל, ולפי"ז כשכיו ישראל במדבר שאין להם מה
 לאכול כ"א הצמן מוכרח להקדים לברכה לקדושה

פרשת עקב

וַיִּתֵּן כִּי אֱלֹהִים הָיוּ לִיהוּדָה הַאֲבוֹתֵינוּ וְגַם הַמַּלְאָכִים
 קָמָה וַיִּתֵּן כִּי אֱלֹהִים נִכְיָו וַיִּזְכֶּן עַפְיֵי מִשְׁ
 רְבִינוּ מִכְרַחֲמֵינוּ זַלְלָה בְּשֹׁטֵר הַכּוֹנֵת דְּרוֹשׁ הַגְּבֻעִיּוֹת
 וְזַלְלָה כִּי בָּזְזוּ שְׂבוּעֵי מַחֲפָשֵׁטִין מִמֵּיחִין בְּזַ"ל בָּזְזוּ
 בְּחֵינֵי שָׂבוּ וְכוּ' יַעֲקֹב בְּחַג הַשְּׂבוּעֵי נַחֲפָשֵׁטִין
 גַּם בְּלֵיל וְכוּ' וְכוּ' קוֹדֵם קוֹדֵם בְּחֵינֵי לַיהוּדָה הַאֲבוֹתֵינוּ
 שְׂנִיחֵנוּ בְּיַד שְׂבוּעֵי בָּזְזוּ בְּזוֹכֵר דְּהַרְיָן לַיהוּדָה
 לְחֵינֵי לַלַּח וְכוּ' וְכוּ' מִנַּחֲפָשֵׁטִין עַד שֶׁסָּא מִזְדֵּיג
 הַיִּסְדִּיר דְּזַ"ל עַם הַמַּלְכוּת בְּחֵינֵי זִיּוּג דְּגְדֻלֵי
 גְּמֹרָה עַכ"ל, וְזוֹכֵר יַעֲקֹב מִכֵּי שְׂרַמֵּי נִכְיָו בְּקָמָה וַיִּתֵּן
 כִּי אֱלֹהִים גַּם רָמַז זֶה אַחֲרֵי בְּקָמָה נַחֲמֵן כִּי אֱלֹהִים כְּוָנָה
וְאֵת הַטַּחֲתָכֶם וְגַם וְאֵת אֲוֵתוֹתַי וְגַם הַיַּעֲבֹד
 וְגַם פִּי רַשָּׁי זַלְלָה טַחֲתָן לְשׁוֹן הַזֶּה כְּמֵר
 בְּלוֹךְ וְכוּ' ע"כ, וְלִכְאוֹרֵה קָמָה אֲוֵמְרוּ לְשׁוֹן הַיַּיִב
 בְּדַבַּר שְׂנֵטֶשֶׁה כְּבָר לְבַטָּה, וְאַפְשָׁל בְּקָמָה עַפְיֵי
 מִשְׁ כִּי כִּי אֲוֵתוֹתַי זַלְלָה בְּפִי כִי חֲשָׂא עַיִן וַיִּקַּח
 אֵת הַכְּנָל אֲשֶׁר עָשָׂה וְזַלְלָה כוֹד אֲוֵתוֹתַי שִׁיכּוּיָן לְרַמּוֹז
 אֵל בְּחֵינֵי הַרְעָה שְׂעָבוּ בִּי הַמַּכְשָׁפִים שְׂבִאֲמַלְטוֹתוֹ
 יֵלֵךְ הַכְּנָל וְכִי מוֹעֵר וְאֲוֵמְרָה אֲלֵךְ אֲלֵךְ שֶׁגַּם
 אֵת לַקַּח כִּי לֵלֵךְ בְּחֵינֵי שְׁלִיטַת הַקְּדוּשָׁה בְּקַלְיָי
 יוֹלֵךְ לֹמֵר לְשׁוֹן לַקַּח שִׁיכּוּיָן עֲלֵינוּ לְבַל יִפְגַּע
 מִלְּפָנָיו עַד עֲשׂוֹת בּוֹ כְּטוֹב בְּטִיבוֹ וְכוּ' לְפָנָיו
 מִטָּשֶׁה אֲנָשִׁי כְּכִי אֲשֶׁר לַקַּח יֵלֵךְ דְּכִי וְגַם
 דְּעִבְרִי וְרָלוּ לְאֲבָדוֹ וְזוֹכֵר הַשְּׂכִיל כִּי כְּמוֹ כֵּן
 יִשְׁלוֹט מִשָּׁה בְּכִיּוֹלָה בְּזֶה לַקַּח וְלַעֲבָדוֹ בְּאֵשׁ אֲוֵתוֹתַי
 וְכוּ' אֲוֵמְרוּ וַיִּשְׂרֹף אֲוֵתוֹ בְּאֵשׁ וְגַם בְּחֵינֵי רוּחַ
 הַרְעָה שָׂבוּ וְכוּ' עַכ"ל, וְכַפְיָו יַעֲקֹב אֲוֵמְרוּ טַחֲתָן
 לְשׁוֹן הַזֶּה שְׂכֹחַ עַל כְּרוּחַ רַעַב שָׂבוּ שְׂכַחַת אֲוֵתוֹתַי
 שְׂלַח יַחֲטוּרָה כוֹד תַּמִּיד בְּאֵת זְמַן וְזוֹכֵר אֲפֶשֶׁר
 לְרַמּוֹז בְּחֵינֵי הַיַּעֲבֹד שְׂכֹחַ גִּימַטִּי שֶׁסָּא הַיַּיִב בְּכִי